

Ruovesi landscape – artist essays 2016

Makovecz, Anna

Väri

En ole teoreettinen ihminen, joten en ole teoreettinen taiteen tekijäkään. Luotan vaistoihini ja toimin niiden avulla.

Olen valmistunut Vapaasta Taidekoulusta. Koulussa sisäistin Goethen värioppiin perustuvan väriajattelun. Maalasin öljyvärillä vuosikymmeniä ja vaihdoin akryyliväriin, kun odotin ja imetin pian toistensa jälkeen syntyneitä lapsiani. Olen kokeillut vesiliukoista öljyväriäkin, mutta se kokemus oli verrattavissa margariiniin, tai pussikeiton syömiseen, voin ja kotitekoisen kanakeiton jälkeen. Arvostan kuitenkin kaikkia värejä ja materiaaleja, vaikka koenkin öljyvärin kaikkien materiaalien kuningattareksi. Olen maalannut vuosia unkarilaisella Pannon Colorin akryylivärillä ja ollut siihen tyytyväinen.

Huomaan ratkaisevani samoja maalauksellisia kysymyksiä aina samoilla väreillä, esimerkiksi kun ilmaisen syvyyttä. Pidän punaisista, sinisistä, ja tykkään tietyistä maalauksellisista „sanakäänteistä”.

Maalauksessa värien sointuminen toimii parhaimmillaan musiikin lailla. Meistä jokaisella on soinnussa omat suosikkinsa. Niihin palaa, niistä innostuu – tai niitä käyttää rutiininomaisesti. Maalauksen tila on neljältä sivulta suljettu, sisällä konkreettinen ja fyysinen. Maalauksen toinen tila, joka syntyy väreissä ja maalauksen aiheessa ja kertovuudessa, syntyy silmissä ja mielessä, ihmisen hengessä.

Päämääräni on yrittää luoda sitä tunnelmaa, mitä luonnossa näen ja koen. Vuosien mittaan olen kiinnostunut antroposofiasta ja Rudolf Steinerin filosofiasta. Steinerin värioppia en ole kyennyt liittämään maalaamiseeni. Olen kuitenkin huomannut, että kiinnostun eniten sellaisista taideteoksista, joista välittyy hengellisyys.

Itsekin koen tärkeäksi tehdä taidetta, josta säteilee Kauneus ja Jumalallisuus. Pyrin siihen, että maalauksieni ja installaatioitteni tunnelma herättää katsojassa, omia tai kollektiivisia, muistoja kauneuden ja hengellisyyden kokemuksesta.

Colour

I am not a theoretical person, which means I am not theoretical as an artist, either. I trust and act on my instincts in my work.

I graduated from the Free Art School. In the school I internalised the understanding of colour based on Goethe's theory of colour. For decades I painted with oil colour and changed to acrylic paint when I was pregnant with and breastfeeding my children who were born soon after one another. I have tried water-soluble oil paint as well, but the experience was relative to eating margarine and instant soup after having eaten butter and homemade chicken soup. Nevertheless, I respect all colours and materials, though I consider oil paint the queen of all materials. I have painted with the Hungarian Pannon Color's acrylic paint for years and been pleased with it.

I have noticed that I constantly solve painterly problems with the same colours, for example, when expressing depth. I like reds and blues, and I like certain painterly 'wordplays'.

At their best, the colours of a painting are in harmony as in music. We all have our favourite notes in a chord. We return to them; we are inspired by them – or we may use them routinely. The space of a painting is enclosed from all four sides; the inside is concrete and physical. Another space of a painting, which stems from colours and the painting's theme and narrative, is formed in the eyes and the mind, within the human spirit.

My goal is to recreate the atmosphere on what I see and feel in the nature. Along the years I have become interested in anthroposophy and the philosophy of Rudolf Steiner. I have not been able to incorporate Steiner's colour theory in my painting. Nevertheless, I have noticed that I am most interested in works of art that convey a sense of spirituality.

Personally, I consider it important to create art that radiates Beauty and Divinity. I try to evoke personal or collective memories of experiences of beauty and spirituality in the viewers with the atmosphere of my paintings and installations.

Ruoveden maisema -näyttely Emil Cedercreutzin museossa 8.10.2019 – 12.1.2020

Materiaalisuus, maisemallisuus ja maalaaminen

<https://www.harjavalta.fi/wp-content/uploads/2020/04/Materiaalisuus-maisemallisuus-maalaaminen-2019.pdf>

MMM

Materia, maisema, maalaus

Tai: Materiaalinen, maisemallinen, maalaaminen

Kolme m-kirjainta. Kolme sanaa, kuin kolmijalkainen tuoli. Lypsyjakkara tai synnytyspalli: jos yksi jalka katkeaa, koko tuoli kaatuu.

Kolme jalkaa, kuin Goethen kolme perusväriä.

Kolminaisuus: punainen, sininen, keltainen.

Niin kuin ihminenkin on kolminainen: ruumis, mieli, sielu.

Meidän täytyy syödä, aistia ja tuntea, ja sen lisäksi tiedostaa oma ihmisyytemme.

Viime näyttelystäni kirjoitin:

“Minä olen maisema. Olemme syntyneet maisemasta. Uinuvana leijuvasta tyhjyydestä, kaikkeudesta. Ravitsevasta substanssista, taivaallisesta lihaliemestä ja kaurapuurosta, josta olemme hitaasti erkaantuneet ja muodostuneet. Kaipaen usein sitä, että saisin jälleen yhtyä siihen, mistä olen irronnut. Kaipuu on liikkeelle paneva voima. Niin kuin mielikuvitus. Kuvittelen olevani puu, puu maisemassa, tai itse maisema. Tunnen rintakehässäni ukkosen

jyrinän ja porottavana paahtavan alangon auringon, kasvoillani - maisemassani - suomalaisen tihkusateen. Toisinaan olen yhtä täydenkuun kanssa.

Hidastan tahtia, tavoitan tähtien rytmin, en ole enää ihminen vaan maisema.

Sitten astun takaisin, keitän kahvit, palaan ihmisten puuhiin.

Maalaan maisemaa, maisemaa, joka olen minä, ja yhtä hyvin sinä, niin kuin jokainen meistä alun perin on.

Samaistun maisemaan. Katson itseäni katsomassa maisemaa.

Maalari havainnoi ja maalaa tunnelmaa, muotoja, tekee havainnoinnistaan näkyvää.

Tällaisen valppauden mahdollisuus on annettu meille kaikille. Olla valppaana havainnoimalla itse. Ehkä kulttuurimaisema syntyy, kun tarpeeksi monet kunnioittavat maisemaa oivaltavasti havainnoiden?

Mistä syntyy materiaalisuus? Maisema on materiaa, niin kuin myös havainnoija itse, ja taideteos on henkisen havainnoinnin materiaksi muokkaamista.

Ovatko keltainen, sininen ja punainen materiaa vielä silloinkin, kun ne kantavat havainnointia, vai vain silloin, kun ne puristuvat ulos maalituubista?

Muuttuuko Goethen kolminaisuus henkiseksi substanssiksi silloin kankaalla?

Rakastan maalaamista, niin kuin kaikkea käsillä tekemistä, asioiden maailmaan saattamista. Kaivamista puutarhassa, maalaamista, ruoanlaittoa. On lahja saada tehdä jotain tyhjästä.”

